

ת"פ 11183/06/17 - מדינת ישראל נגד ע ב ע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11183-06-17 מדינת ישראל נ' ע
בפני כבוד השופטת עינת אבמן-מולר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ע ב ע

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד אלה תורן

ב"כ הנאשם: עו"ד עאטף פרחאט

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, הכולל שלושה אישומים בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") (אישום ראשון ושלישי), ותקיפת בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין (אישום שני).

2. הנאשם והמתלוננת נישאו ביום 17 והתגוררו בבית ביישוב א-ראם. האירועים שפורטו בכתב האישום אירעו, על פי הנטען, זמן קצר לאחר נישואיהם של השניים. אין חולק כי לאחר האירועים לא שבו בני הזוג לחיות יחדיו ובהמשך התגרשו.

3. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 21.5.17 או בסמוך לכך, התגלע ויכוח בין הנאשם ואמו ג לבין בת זוגתו א.ע. (להלן: "**המתלוננת**"), על רקע רצונם של הנאשם ואמו להזמין לביתם שייח' "מכשף", שיסייע לנאשם עם בעיות בריאותיות מהן לכאורה סבל. המתלוננת סירבה להגעת השייח' לביתם, ובתגובה לכך הכה הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו בכתפה. המתלוננת שאלה את הנאשם מדוע הוא מרביץ לה והנאשם ענה שברצונו "להעיר אותה". על פי עובדות האישום השני, ביום 25.5.17 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, פגשה המתלוננת את הנאשם, שביצע בדיקות רפואיות בקופת החולים בבית חנינה. בעת שהמתלוננת נכנסה לרכבה, בסמוך לקופת החולים, הנאשם פתח את דלת הרכב וצעק לעברה "לכי לבית בא-ראם ותכיני אוכל עכשיו!", תוך שהוא מכה אותה באמצעות ידיו בכתפה. המתלוננת הדפה את הנאשם וסגרה את דלת הרכב. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 25.5.17 בשעה 19:00 או בסמוך לכך, שהתה המתלוננת בבית בא-ראם ושוחחה בטלפון עם אביה. באותן נסיבות, הגיעו לבית הנאשם ואחיו מ ("מ") וביקשו

עמוד 1

להיכנס פנימה. המתלוננת סירבה בתחילה לפתוח את דלת הבית בשל חששה מהנאשם, ומ והנאשם החלו לדפוק על הדלת בחוזקה, לקלל את המתלוננת ולצעוק כי תכניס אותם. לאחר זמן מה, פתחה המתלוננת את דלת הבית ואפשרה לשניים להיכנס. בהמשך לכך, אמר מ לנאשם "תלביש אותה וקח אותה להורים שלה". משהתרעמה המתלוננת על כך שהנאשם מגרש אותה מהבית, תפס הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו בכתפיה והחל לנער אותה. בהמשך, בעט הנאשם במתלוננת, משך בשיערה, הכה אותה באמצעות ידיו ודחף אותה, והכל בעידודו של מ. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיפסיק וצעקה "הצילו" ולבסוף הצליחה להימלט מהמקום. כתוצאה ממעשים אלה נגרמו למתלוננת המטומות ושריטות בבטנה, בגבה ובידיה.

תקציר העדויות

4. מטעם התביעה העידו המתלוננת, אביה והשוטרים עלא אבו סלאח, אמיר קיסר ואיתמר יעקב נווה. כן הוגשו תמונות המתלוננת שצולמו על ידי ועל ידי שוטר בתחנת המשטרה (ת/1); הודעות הנאשם וטופסי הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה (ת/2-5); תקליטור המתעד הקלטה של האירועים המתוארים באישום הראשון ובאישום השלישי, אשר בהמשך גובה בתמליל מתורגם לשפה העברית (ת/6); ומסמכים רפואיים של המתלוננת (ת/7-8).

מטעם ההגנה העידו הנאשם ואחותו והוגשו פרסומים מהפייסבוק (נ/1-2).

5. המתלוננת סיפרה בעדותה כי היתה נשואה לנאשם במשך תקופה קצרה, כשבועיים וחצי לדבריה, במהלכה גרו בא-ראם. בתקופה זו, כך נטען, נתגלעו חילוקי דעות בינה לבין הנאשם על רקע התערבות אמו של הנאשם ביחסים ביניהם ובעיות בריאות מהן סבל הנאשם, עליהן לא ידעה קודם לנישואין ושהיה בהן להשפיע גם על יחסי האישות ביניהם (נטען לאין אונות של הנאשם).

בהתייחס לאישום הראשון סיפרה המתלוננת בעדותה כי אמו של הנאשם רצתה להביא לביתם שיח' (לטענת המתלוננת מדובר במעין "מכשף") על מנת שסייע לנאשם בבעיותיו. המתלוננת סירבה, אמו של הנאשם לא קיבלה את הדברים ואמרה לה, בין היתר, שהדירה בה היא מתגוררת אינה שלה, ובשלב מסוים הנאשם צעק עליה ודחף אותה בכתפה. כאשר שאלה אותו למה הוא מרים עליה יד, השיב לה שהוא רוצה "להעיר אותה". המתלוננת הקליטה את האירוע והקלטה הוגשה.

בהתייחס לאישום השני סיפרה המתלוננת כי ביום 25.5.17 הגיעה לקופת חולים להתלוות לנאשם לביקור רפואי. כל אחד מבני הזוג הגיע לקופת החולים ברכבו שלו, ובצאתם מקופת החולים, נכנסה המתלוננת לרכבה והנאשם אמר לה ללכת הביתה להכין לו אוכל. המתלוננת השיבה לו שילך לאכול אצל אמא שלו ומחר היא תכין לו אוכל, ואז לדבריה הוא הכה אותה בכתפה השמאלית ובחלק השמאלי של גופה, בעוד היא יושבת בכסא הנהג ברכב. המתלוננת טענה כי הדפה אותו, סגרה את דלת הרכב והחלה בנסיעה. המתלוננת טענה כי לפני שהנאשם הגיעה לרכבה שוחחה עם אביה בטלפון, אך הנאשם לא ידע שאביה שומע את המתרחש בטלפון.

המתלוננת נסעה לבית בא-ראם, וכשעה וחצי לאחר מכן הגיעה הנאשם למקום. כאן החל האירוע המתואר באישום השלישי. המתלוננת העידה כי היא שוחחה עם הוריה בטלפון ואז הגיעו הנאשם ואחיו ודפקו בחוזקה בדלת, צעקו וביקשו שתפתח את הדלת. המתלוננת סיפרה כי פחדה, אך אביה דיבר איתה מספר פעמים ואמר

לה לפתוח את הדלת ולהקליט באמצעות הטלפון, וכך עשתה. לטענת המתלוננת, עם פתיחת הדלת ראתה את הנאשם ואחיו מ (להלן: "מ"). מ אמר לה להתלבש ולצאת מהבית. המתלוננת אמרה לו "מי אתה שתגרש אותי מהבית שלי?". בשלב זה, כך לדבריה, מ תפס את ידיה מאחורי הגב ודחף אותה לכיוון היציאה מהבית ולאחר מכן החזיק סכין בעודו צועק עליה, כאשר בזמן הזה הנאשם הרביץ לה בידיו, דחף אותה עם רגליו בעת שנפלה על הרצפה ומשך בשערה. המתלוננת ביקשה שיתרחקו ממנה כדי שתוכל לצאת מהבית, וכך היא יצאה, הגיעה למחסום במעבר קלנדיה, וכאשר הגיעה לשם הרגישה, לדבריה, שהגיעה "למקום שיש בו ביטחון" ושאינה יכולה להמשיך בנסיעה. היא דיווחה לשוטרים במקום מה קרה ומשם פנתה להגיש תלונה במשטרה.

6. השוטר עלא אבו סלאח (ע"ת 4), אשר שימש בעת הרלוונטית מש"ק מעברים במעבר קלנדיה, סיפר כי למחסום הגיעה "בחורה מתנשפת... סיפרה שרוצים לרצוח אותה, התנשפה ולא תקשרה. היתה לחוצה ולא הצליחה לדבר עד שהרגעתי אותה. הבאתי אותה למשרד השוטרים ושם אמרה שבעלה ואחיו ניסו לרצוח אותה. האח החזיק סכין... אמרה שרצו לרצוח אותה והקליטה זאת" (עמ' 5, שו' 30-20). על פי תיאורו של העד, המתלוננת היתה "כולה נסערת, פחדה, רעדה, לא יכלה לדבר בהתחלה, מתנשפת. פחדה לרדת מהאוטו בהתחלה, עד שהורדתי אותה מהרכב והסברתי לה שהוא לא יגיע לפה. שוטר נמצא פה ואין לה מה לדאוג...". העד הוסיף ואמר כי לקח אותה למשרד, שם המתינה עד שהגיעה נידת מתחנת שועפט ושוטר אסף אותה לתחנה (עמ' 6, שו' 1-5). בחקירתו הנגדית הסביר העד כי אין זה מתפקידו לחקור וכי עשה מה שנדרש ממנו בנסיבות: ערך דו"ח פעולה, העביר את העניין לטיפול התחנה הרלוונטית והעביר הוראה לכוחות בשטח לדווח לו אם יגיע רכב מהסוג אותו תיארה המתלוננת. העד הוסיף וציין כי אינו זוכר אם ראה סימני אלימות על גופה של המתלוננת ולא ביקש ממנה לראות חבלות, אך זכור לו שסיפרה שהם היכו אותה.

7. בשעות הלילה הגיעה המתלוננת לתחנת שפט ושם טיפל בתלונתה השוטר איתמר יעקב נווה (ע"ת 6). רס"ר נווה העיד כי גבה עדות מהמתלוננת וצילם את תמונות 1, 2, 4 ב-ת/1, בהן מצולמת זרועה של המתלוננת. תמונות נוספות בהן צולם גבה של המתלוננת (תמונות 3 ו-5 ב-ת/1), נשלחו אליו בטלפון על ידי המתלוננת בליל גביית התלונה. העד הסביר כי תמונות 3 ו-5 מתייחסים לאיזורים מוצנעים בגוף ולפיכך לא צילם בעצמו את התמונות וביקש מהמתלוננת להעביר אליו תמונות לפלאפון שלו, וכך נעשה.

8. אביה של המתלוננת העיד אף הוא מטעם התביעה (ע"ת 1). העד תאר בעדותו את הרקע לסכסוך בין בתו לבן-זוגה (מצבו הרפואי של הנאשם והיעדר יכולת לממש את הנישואין) וסיפר כי בעת שהתרחש האירוע המתואר באישום השלישי קיבל מספר שיחות טלפון. לדבריו, בתו התקשרה אליו ואמרה לו שהנאשם ואחיו דופקים בדלת ומנסים להיכנס והיא פוחדת לפתוח להם את הדלת. לאחר מכן קיבל לדבריו שיחת טלפון מהנאשם שאמר לו להגיד לבתו לפתוח את הדלת "או שאני אשבור את הדלת ואשבור את הראש שלה" (עמ' 11, שו' 19-20). האב טען כי התקשר שוב לבתו ואמר לה לפתוח את הדלת, היא סרבה בשל חששה מהנאשם ומאחיו שאיימו וקיללו. לדבריו, גם אחיו של הנאשם התקשר אליו ואמר לו להגיד לבתו שלו לפתוח את הדלת ואמר "אם היא תפתח או לא תפתח אנו נפתח את הדלת ונשבור את הראש שלה" (עמ' 11, שו' 24-25), ולכן התקשר אליה שוב ואמר לה לפתוח את הדלת, להקליט עם הפלאפון ולהסתיר את הטלפון במכנסיה. לדבריו, אחר כך שמע צעקות ועלה על רכבו במטרה לנסוע אליה, אלא שבדרך קיבל שיחת טלפון מהמשטרה במחסום עטרות ונודע לו שבתו נמצאת שם. אביה של המתלוננת הוסיף וסיפר בעדותו על שארע מוקדם יותר באותו יום (האירוע המתואר באישום השני). לדבריו, באותה עת בתו שוחחה

עמו בטלפון והוא שמע ויכוח בינה לבין הנאשם ואף דיבר עם הנאשם ואמר לו "איך תרביץ לאשתך ותבקש שתכין אוכל?" (עמ' 12, שו' 13).

9. עד נוסף שהעיד מטעם התביעה הוא רס"ל אמיר קיסר, אשר גבה את הודעותיו של הנאשם במשטרה. עד זה, הדובר ערבית כשפת אם, אף ערך מזכר ובו תרגום עיקרי הדברים הנשמעים בהקלטות. בחקירתו נשאל העד בעיקר על הדברים הנשמעים בהקלטה, הגם שהמזכר שערך לא הוגש כראיה, שכן המאשימה הגישה תמלול מלא (מתורגם) של שתי ההקלטות (הקלטת האירועים המוזכרים באישום הראשון ובאישום השלישי), והנאשם הגיש הערותיו לתמלול ולתרגום.

10. מטעם ההגנה העידו, כאמור, הנאשם ואחותו. הנאשם תאר בעדותו בבית המשפט את מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת בתקופה בה היו מאורסים ונשואים. לדבריו, האירועים המתוארים בכתב האישום התרחשו כחודש לאחר נישואיהם ומיד לאחר מכן נפרדו והתגרשו.

בהתייחס לאישום הראשון סיפר הנאשם כי אמו ביקשה להביא לביתם שי"ח' על מנת לברך את בני הזוג לאחר חתונתם, אך המתלוננת לא קיבלה את זה ואמרה שלא מאמינה בדברים האלה, ועל רקע זה התעורר ויכוח בינה לבין אמו. לטענתו, במהלך הוויכוח הניח יד על כתפה וכאשר שאלה אותו מדוע עושה כך, השיב "כדי שתתעוררי", וכאשר נשאל למה היתה כוונתו במילים אלה, השיב: **"שתתנהג בצורה יותר טובה עם אמא שלי... להעיר אותה זה על מה שהיא עשתה לפני ההקלטות. לפני שהקליטה היא צעקה ופתאום היתה רגועה והתחילה להקליט"** (עמ' 49, שו' 31-32).

בהתייחס לאישום השני טען הנאשם כי ביומיים שקדמו ליום האירוע המתלוננת שהתה אצל הוריה ולא חזרה לביתם. לטענתו, שוחח עמה והכל היה בסדר, אך אמרה לו שתישאר ללון אצל הוריה כי הכבישים היו חסומים (עקב ביקור נשיא ארה"ב בירושלים ועקב יום ירושלים). ביום האירוע הלך הנאשם לרופא בקופת חולים בבית חנינה והמתלוננת אמרה לו שתגיע לשם. המתלוננת הגיעה למקום עם רכבה ובסיום הביקור עלתה לרכבה: **"אמרתי לה לאן את הולכת? אמרה לבית. אמרתי לה את מכינה לי אוכל לאכול? אמרה לי לא, לך תאכל אצל אמא שלך... היא דיברה בטלפון, לא יודע עם מי, ופתאום החלה לצעוק, אמא, אבא. שאלתי אותה מה יש לך? אמרה זוז מפה וסגרה את הדלת של האוטו והלכה"** (עמ' 44, שו' 22-27). הנאשם הכחיש כי היכה את המתלוננת וטען כי אף לא נגע בה (עמ' 45, שו' 27).

משם הלך הנאשם, לטענתו, למספרה, לאכול ולאחר מכן נסע לביתם בא-ראם. כאשר הגיע לבית בא-ראם, הדלת היתה נעולה והמתלוננת לא פתחה את הדלת. לטענתו, אחיו מ, המתגורר בסמוך, שמע את הדפיקות בדלת והגיע. לדבריו, הן הוא והן מ התקשרו לאביה של המתלוננת ואחר כך לאחיה. לבסוף, פתח את הדלת עם המפתח שלו ואז המתלוננת החלה לצעוק, להזיז דברים ולשבור. הנאשם טען כי אחיו היה עצבני בשל התנהגותה של המתלוננת ואילו הוא ניסה להרגיע את הרוחות ואף אמר לאחיה בשיחת הטלפון עמו שאף אחד לא נוגע בה והיא סתם צועקת. הנאשם הוסיף וטען כי אחיו אמר לו לקחת מהמתלוננת את המפתחות, להלביש אותה ולהגיד לה לצאת מהבית, המתלוננת סירבה לתת את המפתחות, הוא לקח אותם מידה והיא התעצבנה יותר ואמרה שתלך למשטרה. לטענת הנאשם, רק שלושה ימים אחר כך, במהלכם לא היה בקשר עם המתלוננת, יצרו עמו קשר מהמשטרה.

11. אחותו של הנאשם, גב' פ ע, העידה מטעם ההגנה בנוגע לפרסומים בפייסבוק שפורסמו לטענתה על ידי המתלוננת ועל התלונות ההדדיות שהוגשו במשטרה בגין פרסומים אלה.

עיקר טענות הצדדים בסיכומיהם

12. בסיכומיה, טענה המאשימה כי הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, וביקשה להרשיעו בעבירה של תקיפת בת זוג בשני האישומים הראשונים, ובתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש באישום השלישי (זאת, לעומת כתב האישום בו יוחסה לנאשם עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש גם באישום הראשון). בנוסף, ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם באישום השלישי בעבירת איומים, עבירה שלא נכללה בכתב האישום.

13. הנאשם טען בסיכומיו כי המעשה המיוחס לו באישום הראשון כלל אינו בא בגדר "תקיפה", אלא מדובר בטפיחה קלה על כתפה של המתלוננת במטרה "להעיר" אותה. ביחס לאישום השני הכחיש הנאשם כי דחף או היכה את המתלוננת וטען כי לא היה ביניהם כל מגע פיסי. לעניין האישום השלישי טען הנאשם לאכיפה בררנית. לטענתו, אי הגשת כתב אישום כנגד אחיו מ, מעלה תהיות ומבססת טענה לאכיפה בררנית, ואם סברה המאשימה שאין די ראיות להרשעת מ הרי שיש לגזור גזירה שווה ביחס אליו. לגופו של עניין נטען, כי מקלטת האירוע ניתן ללמוד כי הנאשם ניסה להרגיע את הרוחות ובטח לא תקף. כן נטען כי התמונות המתעדות חבלות אינן מתיישבות עם טענות המתלוננת לגבי המכות שקיבלה וכך גם המסמכים הרפואיים המתעדים רק "כאב מפושט". הנאשם ביקש לערער על אמינותה של המתלוננת ובהקשר זה הפנה לפרסומים שפרסמה בפייסבוק ולסתירות שעלו, על פי הנטען, בעדותה בהקשר זה.

דין והכרעה

14. המחלוקת בין הצדדים היא בעיקרה עובדתית ומצריכה הכרעה בין גירסת המתלוננת לגירסת הנאשם. בפתח הדברים אציין כי נתתי דעתי לעובדה כי האירועים בגינם הוגש כתב האישום אירעו זמן קצר לאחר נישואי בני הזוג, על רקע מחלוקות קשות שהובילו בסמוך לאחר מכן לגירושיהם. כאשר ברקע מערכת היחסים העכורה והליכי הגירושין שננקטו, בחנתי את עדותה של המתלוננת בזירות המתבקשת. בסופה של הבחינה, ולאחר ששמעתי את העדויות ובחנתי את מכלול הראיות, אני מוצאת להעדיף את גירסתה של המתלוננת על פני גירסתו של הנאשם.

15. עדותה של המתלוננת היתה סדורה ועקבית ובחלקים מעדותה ניכר היה כי תיאור האירועים קשה לה. כך, למשל, כשהושמעה לה הקלטת האירוע הראשון התקשתה לעצור את דמעותיה, וגם כאשר שבה ונתבקשה לתאר כיצד הרביץ לה לטענתה הנאשם באירוע השלישי, פרצה בבכי ונדרשה הפסקה בטרם תמשיך בעדותה. בנוסף, נתמכה גרסתה של המתלוננת בראיות חיצוניות ממשיות, כפי שיפורט להלן.

16. תימוכין למיוחס באישום הראשון ניתן למצוא בהקלטה שהקליטה המתלוננת באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלה. אין חולק כי הקולות הנשמעים בהקלטה הם של המתלוננת, הנאשם ואמו של הנאשם. בהקלטה נשמע ויכוח בנוגע להכנסת אדם ("דג'אל") לבית (כאשר, כאמור, על פי עדותה של המתלוננת מדובר במעין

"מכשף", בעוד שהנאשם טען כי מדובר בשייח' שבא לברך). בתחילת ההקלטה נשמעים חילופי דברים בין האם למתלוננת, כאשר בשלב מסוים פונה הנאשם למתלוננת ומבקש ממנה שתפתח את החדרים ותיתן לו את מפתח החדר, ואילו המתלוננת אומרת לו שאין לה את המפתחות. לאחר מכן, שב הוויכוח להיות סביב הגעתו של אדם כלשהו לבית (דג'אל"), וכאשר המתלוננת אומרת שלא יכנס לביתה, הנאשם מרים את קולו ואומר בכעס **"הוא יכנס לבית"**, ושב וחזר על הדברים ואמר **"גם אם הוא נוכל אני רוצה להכניס אותו הביתה"**. בהמשך לכך נשמעת המתלוננת אומרת: **"למה אתה מרים את ידך עליי?"** והנאשם משיב לה **"תביני, אני רוצה להעיר אותך כי את לא מבינה מה קורה סביבך"**. המתלוננת שבה ואומרת לנאשם **"אל תרים את ידך עליי"** והנאשם משיב לה **"אני מעיר אותך"**, ושוב חוזרת המתלוננת ואומרת **"אל תרים את היד שלך עליי"**. כאן המקום לציין כי בין הצדדים נפלה מחלוקת באשר לתרגום הדברים שאמרה המתלוננת לנאשם. בעוד שעל פי תרגום המאשימה המתלוננת אמרה **"למה אתה מרים את ידך עליי?"**, על פי תרגום הנאשם נאמר על ידה **"מדוע אתה שולח את ידך לעברי?"**. גם אם ניתן לתרגם את הדברים כך או אחרת, ברור היה שמשמעות הדברים אחת היא וכי כוונתה של המתלוננת בדברים אלה, כפי שהעידה היא עצמה, היתה לשאול את הנאשם מדוע הוא מרביץ לה. המתלוננת נשאלה בחקירתה בבית המשפט לגבי דברים אלה (חקירה שהתנהלה בעיקרה בשפה הערבית), וחזרה על אותו ביטוי הנשמע בהקלטה (בתרגום מערבית: "הרמת יד"/"שליחת יד"), אך כאשר נשאלה למה התכוונה בדברים אלה, השיבה בשפה העברית: **"למה אתה מרביץ לי?"** (עמ' 18, שו' 6-15). המתלוננת נתבקשה לתאר מה עשה הנאשם, והדגימה הנפת יד ודחיפה קדימה לכיוון הכתף כשכף היד פתוחה (עמ' 18 שו' 16-21, עמ' 33 שו' 9-16). המתלוננת הוסיפה וטענה כי בתשובתו של הנאשם אליה ("להעיר אותך") אישר למעשה הנאשם כי הרביץ לה (עמ' 33, שו' 17-29).

17. הדברים הנשמעים בהקלטה מתיישבים עם עדותה של המתלוננת ותומכים בגרסתה, כאשר מנגד גירסתו של הנאשם לא היתה עקבית וקשה ליישבה עם הנשמע בהקלטה. כאשר נשאל הנאשם לעניין זה בחקירתו במשטרה, בטרם ידע על קיומה של ההקלטה (ת/2), ועומת עם החשד כי תקף את המתלוננת בכך שדחף אותה מול אמו בגלל ש"לא רצתה להכניס את הקוסם (דגאל) לבית", הכחיש הנאשם את הדברים ואמר: **"לא, היה ויכוח נורמלי וזהו נגמר, בסוף לא הבאנו אותו"** (ת/2, שו' 66-68). לעומת זאת, בתשובתו לאישום טען הנאשם כי **"טפח קלות על כתפה"**, ובעדותו הדגים בתחילה הנחת יד על הכתף (עמ' 49 שו' 11) ובחקירתו הנגדית הדגים שתי טפיחות קלות על הכתף (עמ' 57 שו' 10). בעת שהדגים הנחת יד על הכתף הוסיף הנאשם ואמר כי כאשר שאלה אותו המתלוננת למה הוא שולח יד לעברה, **"אמרתי לה כדי שתירגע"** (עמ' 49 שו' 11-12). בהקלטה אין זכר לדברים אלה וכאמור לעיל תשובתו של הנאשם למתלוננת היתה **"אני רוצה להעיר אותך כי את לא מבינה מה קורה סביבך"** ובהמשך אמר: **"אני מעיר אותך"**. כאשר נשאל הנאשם בהמשך עדותו למה התכוון בדברים אלה, השיב: **"להעיר אותה זה על מה שהיא עשתה לפני ההקלטות. לפני שהקליטה היא צעקה ופתאום היתה רגועה והתחילה להקליט"** (עמ' 49 שו' 31-32). תשובתו של הנאשם אינה מניחה את הדעת, שהרי אם המתלוננת היתה רגועה כטענתו בעת שהקליטה, מדוע היה צורך להרגיע אותה או "להעיר אותה" תוך שליחת יד לעברה, בשל דברים שנאמרו על ידה לפני שהתחילה להקליט. מהקלטת הדברים ניתן להתרשם כי הדבר נעשה תוך כדי ויכוח בין המתלוננת לנאשם על הכנסתו של אותו מכשף/שייח' הביתה, כאשר הנאשם כועס על עמדת המתלוננת ועל דבריה ומרים את קולו ובוודאי לא מנסה להרגיע אותה.

18. תימוכין למיוחס באישום השני, ניתן למצוא בעדותו של אבי המתלוננת, שאמר כי שוחח עם בתו בטלפון

ושמע חילופי דברים בין בתו לנאשם והנאשם אף התקשר אליו לטלפון ואמר לו "הבת שלך מסרבת להכין לי אוכל. אמרתי לו איך אתה תרביץ לה והיא תעשה לך אוכל? איך תרביץ לאשתך ותבקש שתכין אוכל?" (עמ' 12 שו' 15-5). הנאשם בעדותו אישר את דברי האב לפיהם שוחח עם בתו בטלפון במהלך האירוע (עמ' 46 שו' 1) ואף אישר שדיבר לאחר מכן עם האב בטלפון בעניין זה והאב האשים אותו במצב (עמ' 53 שו' 1-3). באשר להתרחשות עצמה, גם כאן גירסתו של הנאשם לא היתה עקבית. בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם כי צעק על המתלוננת או קילל אותה, ואמר: "לא אף פעם, וזה היה ברחוב למטה ואני אמרתי לה תכיני אוכל ותסדרי את הבית אמרה לי שהיא עייפה והיא התחילה לצעוק ודבר [כך במקור - ע.א.] עם אבא שלה, ואז התחילה לצעוק ואמרה לאבא שלה שהרבצתי לה וברחה ברכב כי היא זאת שנהגה..." (ת/2, שו' 56-60). בעדותו בבית המשפט שינה הנאשם במעט את גירסתו, ריכך את הדברים שאמר למתלוננת ("שאלתי אותה לאן היא הולכת, אמרה לבית. אמרתי לה סבבה, את יכולה להכין לי אוכל. אמרה לי לא, אני עייפה, לך תאכל אצל אמא שלך" (עמ' 45 שו' 29 ואילך), והוסיף כי באותו זמן דיברה בטלפון "והתחילה לצעוק אמא אבא דחפה אותי וסגרה את הדלת של האוטו ונסעה" (עמ' 46 שו' 1-2). בעדותו בבית המשפט תאר, אם כן, הנאשם עצמו כיצד המתלוננת דחפה אותו מעליה, כפי שהעידה גם המתלוננת עצמה (עמ' 19 שו' 16). אין בידי לקבל את טענת הנאשם כי המתלוננת החלה סתם כך לצעוק ודחפה אותו על מנת לסגור את דלת הרכב, מבלי שקדם לכך כל מגע בינו לבינה, ומצאתי להעדיף את גירסת המתלוננת לפיה הנאשם היכה אותה בידיו בחלק העליון השמאלי של גופה, גירסה הנתמכת כאמור גם בעדות אביה לעניין שיחות הטלפון עם הנאשם ותוכן.

19. גרסת המתלוננת בנוגע למיוחס לנאשם באישום השלישי נתמכת אף היא בראיות חיצוניות ממשיות. גם כאן קיימת הקלטה, ממנה ניתן להתרשם בבירור כי מדובר באירוע תוקפני ואליים במהלכו הנאשם ואחיו מ צועקים על המתלוננת, מגרשים אותה מהבית ולוקחים ממנה את מפתחות הבית בכוח. חיזוק נוסף לדברים נמצא בעדותו של אבי המתלוננת שהיה בקשר טלפוני הן עם המתלוננת והן עם הנאשם קודם לכניסתו לבית, וכן בעדותו של השוטר עלא אבו סלאח (ע"ת 4), שפגש את המתלוננת זמן קצר לאחר האירוע, שמע את הדברים שאמרה והתרשם ממצבה הנפשי ומסערת הרגשות בה היתה נתונה. ראייה מסייעת נוספת נמצאת בתמונות שתיעדו את החבלות על גופה של המתלוננת, שצולמו בסמוך לאחר האירוע ובהן נראות חבלות על ידה ושפשופים בגבה של המתלוננת (ת/1).

20. חוסר העקביות שאפיין את גירסתו של הנאשם ניכר גם בהתייחסו לעובדות האישום השלישי. בחקירתו הראשונה במשטרה, בטרם ידע על קיומה של ההקלטה (ת/2), טען הנאשם כי בדרכו לביתו פגש את אחיו שרצה לבוא לבקר אותו וטען כי כאשר המתלוננת פתחה את הדלת ביקשה ממנו כסף ואמרה שאם לא יתן לה תתלונן נגדו במשטרה. הנאשם טען כי אחיו כלל לא נכנס לבית אלא עמד מחוץ לבית, והכחיש כי הכה את המתלוננת ואף הוסיף ואמר כי המתלוננת סובלת ככל הנראה מבעיה נפשית שכן לפעמים היא "קמה בלילות ומתחילה לצעוק ומקללת ופתאום היא חוטפת קריזה ומתחילה להשתגע". בחקירתו הנוספת במשטרה, לאחר שכבר ידע על קיומה של ההקלטה (ת/4), טען הנאשם כי אמר למתלוננת לצאת מהבית "היא לקחה את הדברים שלה וזהו". הנאשם טען כי אחיו מ כלל לא דיבר עם המתלוננת, ורק לאחר שהושמעה לו ההקלטה אישר כי מ צעק והיה עצבני, אך שב וטען כי המתלוננת "התחילה לצעוק כך סתם היא סובלת ממחלה נפשית". בעדותו בבית המשפט נשמעו הדברים אחרת. הנאשם טען כי אחיו מ היה מאוד עצבני על כך שהמתלוננת לא פתחה את הדלת ואמר לו לקחת ממנה את המפתחות להלביש אותה

ולחוציא אותה מהבית, אך ניסה להקטין את חלקו שלו באירוע וטען כי הוא לא פגע במתלוננת ואף ניסה להרגיע את מ שהיה עצבני עקב התנהגותה של המתלוננת. הנאשם בחר שלא להביא לעדות את אחיו מ, ולנוכח הסתירות בעדותו וגירסתו המתפתחת יש קושי ליתן אמון בדבריו.

21. הנאשם הוסיף וטען בעדותו, כי בעת שנכנס לבית עם אחיו מ שוחח בטלפון עם אחיה של המתלוננת ולדבריו ניתן לשמוע בהקלטה שהוא מבקש מהאח להגיע למקום ואומר לו שהמתלוננת סתם צועקת ואף אחד לא נוגע בה וכן טען כי ניתן להתרשם כי הוא מנסה להרגיע את הרוחות. בהקלטה אכן ניתן לשמוע את הנאשם משוחח, כנראה בטלפון, ושואל "יש אפשרות שתבוא לבית שלי?". בהמשך, ולאחר שנשמעים חילופי דברים בין האח מ למתלוננת, ניתן להתרשם מרעשים של מאבק ונשמעות צעקותיה של המתלוננת, ואז ניתן לשמוע את הנאשם אומר לבן שיחו: "אף אחד לא נוגע בה והיא צועקת". בהמשך הדברים, ניתן להתרשם כי הנאשם סיים ככל הנראה את שיחת הטלפון וחבר לאחיו מ בקללות וצעקות על המתלוננת וגירושה מהבית. בשלב זה ניתן לשמוע את מ צועק צעקות רמות ואומר לנאשם לקחת מהמתלוננת את מפתחות הבית, המתלוננת מסרבת בתחילה אך לאחר שנשמעים רעשי מאבק וצעקות, המתלוננת אומרת "טוב, טוב" ונשמעת בוכה, מתנשפת ונסערת. במהלך ההתרחשות, נשמע הנאשם מקלל את אביה של המתלוננת, צועק עליה ומגרש אותה החוצה. אף שהנאשם טען כי הוא עצמו לא עשה דבר ורק ניסה להרגיע את אחיו, הרי שבעדותו שלו הוא מאשר כי המתלוננת סירבה לתת לו את מפתחות הבית וכי הוציא אותם מידה (עמ' 46 שו' 25-26). די להאזין להקלטה כדי להבין כי המתלוננת לא נתנה את המפתחות מרצונה וכי לכל הפחות בשלב זה התנהל מאבק כוחני וקולני, כשהמתלוננת נשמעת בהמשך בוכה ואומרת מספר פעמים "תתרחק ממני" לפני יציאתה מהבית. בנסיבות אלה ונוכח כל האמור לעיל, יש לקבל את גירסתה של המתלוננת לפיה הנאשם הכה אותה באמצעות ידיו, דחף אותה, בעט בה ומשך בשערה.

22. כאן המקום לציין כי הנאשם טען שהמתלוננת ביקשה להעליל עליו ובעדותו טען בין היתר למניע כספי למעשיה (עמ' 50 שו' 25 ואילך). כפי שצוין לעיל, דברים דומים טען הנאשם בחקירתו הראשונית במשטרה (בטרם ידע על ההקלטה). באותה חקירה, כאשר נשאל הנאשם מה קרה אחרי שהמתלוננת פתחה את הדלת, השיב: "ביקשה ממני כסף ואם לא היא אמרה שהיא תתלונן עלי במשטרה ותעצור אותי ואת אחי" (ת/2, שו' 27-28). לאחר שמיעת ההקלטה ברור וידוע כי אין שחר לדברים אלה, ובנסיבות בהן הנאשם לא היסס לומר במשטרה דברים שאין להם כל בסיס רק כדי לטעת את הרושם שהמתלוננת מעלילה עליו, לא ניתן ליתן אמון בטענות מסוג זה המועלות על ידו גם עתה.

23. אוסיף ואציין, כי לא מצאתי שיש בטענות הנאשם לעניין הפרסומים בפייסבוק רלוונטיות לאישום שבפניי ולא התרשמתי, כפי שביקש הנאשם, כי יש בפרסומים שהוצגו ובעדות המתלוננת ביחס אליהם כדי לפגום במהימנותה של המתלוננת ככל שהדבר נוגע לאישומים בתיק זה.

24. נוכח כל האמור, מצאתי כי יש לקבל את גירסתה של המתלוננת לאירועים ולהעדיפה על פני גירסתו של הנאשם.

25. בטרם סיום אתייחס לשני עניינים נוספים העולים מסיכומי הצדדים. האחד, טענת הנאשם לאכיפה בררנית. הנאשם טען כי אי הגשת כתב אישום כנגד האח מ מעלה סימני שאלה ותהיות, שכן לפי הגירסה אותה מבקשת התביעה לאמץ מ היה הדומיננטי באירוע, ואם לדעת התביעה הראיות כנגד מ אינן מספיקות

להרשעתו, הרי שיש "לגזור גזירה לכל הפחות שווה ביחס לנאשם שיש לנו פה". בעניין זה טענה המאשימה כי התשתית הראייתית שהיתה בידי התביעה היתה חלשה יותר: אביה של המתלוננת העיד בתחילה על דברים שאמר לו הנאשם ולא מ; לא נתפסה סכין, שהיתה משמעותית בהתנהגות המיוחסת למ; ובמסמכים הרפואיים המתלוננת ציינה שהוכחה על ידי בעלה. בנסיבות אלה סברה המאשימה כי מדובר בנסיבות שונות, אך הוסיפה וטענה כי התיק לא סגור וככל שבחינה מדוקדקת של הראיות בשלב זה תלמד כי יש חיזוקים לגבי חלקו של האח באירוע, תשקול המאשימה להגיש כנגדו כתב אישום. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, לא מצאתי כי החלטת המאשימה שלא להעמיד לדין את מ, בעת שניתנה, חרגה בבירור ממתחם הסבירות או נבעה מהפליה מכוונת או מתוך מניע פסול כלשהו. אף שניתן לבקר את התנהלותה של המאשימה - שהעמידה לדין את הנאשם אך בחרה עד כה שלא להעמיד לדין את מ, למרות שעל פי הראיות שהיו בפניה נטל חלק פעיל באירוע המתואר באישום השלישי - הרי שנוכח השוני בנסיבות ובראיית התמונה הכוללת לא ניתן לומר כי אי הגשת כתב אישום כנגד מ פוגעת בחוש ההגנות עד כדי כך שיהיה בכך להצדיק ביטול כתב האישום כנגד הנאשם (סעד שאף לא נתבקש מפורשות על ידי הנאשם), או לזכות את הנאשם בסעד אחר כלשהו (השווה ע"פ 2681/15 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** (14.2.16), בפסקאות 50-51).

26. עניין נוסף הוא בקשת המאשימה בסיכומיה להרשיע את הנאשם בעבירת איומים, עבירה שהוכחה לטענתה בעדותו של אביה של המתלוננת, שהעיד כי הנאשם ואחיו אמרו לו שאם היא לא תיתן להם להיכנס לבית הם ישברו את הדלת ואת ראשה. לא מצאתי כי מתקיימות במקרה זה נסיבות המצדיקות לעשות שימוש בהוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, ולהרשיע את הנאשם בעבירה נוספת על פי עובדות שלא נטענו בכתב האישום. המאשימה העלתה טענה זו רק בסיכומיה, מבלי שאף מצאה לנכון לחקור את הנאשם בעניין זה ולעמת אותו עם דברי האב, ומבלי שניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן מפני הטענה.

27. כאמור, בסיכומיה ייחסה המאשימה לנאשם באישום הראשון עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג, אלא שבסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשם באישום זה בעבירה מקלה יותר של תקיפת בת זוג. באישום השני ייחסה לנאשם עבירה של תקיפת בת זוג ובאישום השלישי תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש.

28. לפיכך, ועל יסוד כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם באישום הראשון ובאישום השני בעבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, ובאישום השלישי בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' אב תשע"ח, 16 יולי 2018, במעמד הצדדים